U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera, Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyň: **a) H. M., b) nezl. V. M.,** zastoupených JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem Bartošova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2010, čj. OAM-331/ZA-06-ZA14-2010, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2011, čj. 56 Az 115/2010 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatelek JUDr. Pěvě Skýbové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4392 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2010, čj. OAM-331/ZA-06-ZA14-2010, žalovaný shledal opakovanou žádost žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II.

2. Žalobkyně napadly rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 26. 5. 2011, čj. 29 Az 15/2010 - 42, zamítl.

3. Krajský soud vyšel z právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 - 65. Konstatoval, že žalobkyně a) v žádosti uvedla stejné důvody, které ji vedly k opuštění vlasti, jako tomu bylo v případě podání její první žádosti, obdobné důvody uvedla rovněž, pokud hovořila o obavách z návratu do země původu. Ani v případě dcery neuvedla skutečnosti, které by odůvodnily

nové posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Již v předchozích řízeních žalovaný podle krajského soudu vyvrátil obavy žalobkyň z možné diskriminace v případě návratu. Tvrzení o možném postihu za diskreditaci Běloruské republiky nelze považovat za novou skutečnost, kvůli které by mělo opětovně dojít k posouzení věci dle § 14a zákona o azylu. V případě žalobkyně b) žalovaný odůvodnil, proč obavy z aplikace běloruského trestního zákoníku nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany. V případě žalobkyně a) se žalovaný výslovně možnou aplikací tohoto ustanovení v předchozím řízení nezabýval, vyhodnocoval však, zda občané Běloruské republiky mohou být uvězněni pouze za podání žádosti o azyl v cizině. Dospěl přitom k negativnímu závěru. V posuzované věci žalovaný podle krajského soudu dostatečně prokázal, že ani z důvodu přijetí § 369 odst. 1 běloruského trestního zákoníku nedošlo v tomto směru k žádné změně.

4. Krajský soud považoval za podstatné, že žalobkyně a) nikdy aktivně proti režimu v Běloruské republice nevystupovala. Pokud byla přistižena policisty při vylepování plakátů, nebyla ani legitimována. Pokud žalobkyně poukazuje na problémy aktivních oponentů režimu, nejedná se o okolnosti, které by se vztahovaly k její osobě nebo k její nezletilé dceři a které by mohly ovlivnit jejich postavení v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

5. Krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 21. 7. 2005, 3 Azs 303/2004 - 79, a uvedl, že žalovaný v předchozích řízeních odůvodnil, že za azylově relevantní skutečnost nelze považovat ani fakt, že žalobkyně a) je s životem v České republice spokojena, že žalobkyně b) se zde narodila a je zde zvyklá. Tyto otázky tedy nebylo nutno znovu posuzovat.

III.

6. Žalobkyně (stěžovatelky) brojily proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

7. Namítly, že v průběhu dokazování před krajským soudem poukázaly na skutečnost, že poměry v Bělorusku jsou pro odpůrce režimu prezidenta Lukašenka tíživé a v případě návratu jim hrozí uvěznění, neboť lidé jsou postihováni za vystoupení proti vládní moci a jsou policií pro maličkosti fyzicky napadáni. Navrhly také doplnění dokazování informacemi o aktuální situaci v Bělorusku po volbách v prosinci roku 2010 a obstarání filmu „Krjostnyj baťka“. Konstatovaly, že nemohou souhlasit se zamítnutím těchto důkazních návrhů s tím, že se nevztahují přímo k jejich osobám. Krajský soud by při provedení těchto důkazů podle stěžovatelek musel dospět k závěru, že by mohly být v Bělorusku policií pronásledovány.

8. Nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky stěžovatelky spatřovaly v nesprávném posouzení otázky pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu.

9. Dále namítly, že skutková zjištění o jejich „*osobních poměrech v zemi původu jsou v rozporu s rozhodnutím správního orgánu a následně soud tento rozpor svým rozhodnutím neodstranil*“.

10. Konečně namítly, že krajský soud *„porušil jednu ze stěžejních zásad řízení, neboť jednostranně vykládá zákon v neprospěch žalobce a nerespektuje tak rovnost stran“*.

IV.

11. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

12. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

13. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatelek ani pochybení v postupu krajského soudu, tím méně pak pochybení zásadní, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelek.

14. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečná vodítka. Nejvyšší správní soud se v minulosti k problematice opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu opakovaně vyjadřoval (srov. např. usnesení ze dne 10. 8. 2011, čj. 1 Azs 12/2011 - 118, rozsudky ze dne 30. 6. 2009, čj. 4 Azs 23/2009 - 64, či ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 - 65, www.nssoud.cz).Ustáleně přitom judikuje, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o skutečnosti, ke kterým došlo během času jako je zejména změna situace v zemi původu nebo změna poměrů ve vztahu k osobě žadatele. Za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze ty, jež by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. odůvodnění rozsudku čj. 9 Azs 5/2009 - 65, na něž ostatně odkazoval i krajský soud).

15. Úlohou správního orgánu je při rozhodování o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zhodnotit, zda žadatel uvádí nové skutečnosti nebo zjištění, a dále to, zda se jedná o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Nejsou-li tyto požadavky naplněny, správní orgán se opětovně otázkou nároku na udělení mezinárodní ochrany nezabývá. V obdobném rozsahu je omezen i případný soudní přezkum takového rozhodnutí.

16. V posuzované věci žalovaný i krajský soud zcela správně uzavřeli, že stěžovatelky netvrdily v opětovné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádné skutečnosti, jež by odpovídaly shora popsaným východiskům. Krajský soud současně nepochybil, uvedl-li, že stěžovatelkami navrhované důkazní prostředky se nikterak nevztahují k jejich osobám a ani jejich provedení by na dříve přijatém stanovisku nemohlo ničeho změnit. Nejvyšší

správní soud přisvědčuje žalovanému i krajskému soudu v tom, že stěžovatelkami vznesená tvrzení v posuzované věci nevyhověla požadavkům, jež jako podmínku pro opakované věcné posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany akcentuje ustálená rozhodovací praxe správních soudů.

17. Nejvyšší správní soud v posuzované věci žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neshledal, proto ji jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s. odmítl.

18. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

19. Stěžovatelkám byl pro řízení ustanoven zástupcem advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokátky částkou 3360 Kč za jeden společný úkon právní služby (sepsání doplnění kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 3660 Kč. Tuto částku pak soud podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšil o částku 732 Kč připadající na náhradu daně z přidané hodnoty, kterou je ustanovená advokátka z odměny za zastupování jako plátce povinna odvést. Za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení soud odměnu za zastupování nepřiznal, neboť ustanovená advokátka netvrdila ani nedoložila, že by ve věci proběhla porada s klientem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb.]. Případné nahlížení do spisu pak nepředstavuje samostatný úkon právní služby; bylo ostatně předpokladem pro to, aby mohla ustanovená advokátka sepsat doplnění kasační stížnosti, za které jí byla odměna za zastupování přiznána.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. září 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu